

турѣж дѣто му е мѣстото. Но дайте ми волѣж баремъ да ви поблагодарѣж, и да ви попытамъ за името въ. — Излишно е; азъ съмъ единъ човѣкъ, Това е доста. Но не можете ли да почакаете баремъ додѣ си дойде баща ми горкыйтъ? — Чака мя единъ чужденецъ, и този чужденецъ е единъ Инглизинъ, и ако пыташь Лордъ, та му съмъ далъ думъ. А знаете ли какво ще да каже да дадѣте думъ на единъ Инглизинъ, още и Лордъ?.... — Лордъ ли? каза Янка, а че дѣ ти чака този Лордъ? — Тука по долу въ едно казино. Тъя е една работа, коѣто трѣба да му свършиж, защото му ся е случило нѣщо, дѣто човѣкътъ отива да му искочи умътъ изъ главътъ. Ходи като лудъ. — А че защо? — Обыча единъ младъ достъ добръ; но понеже бѣхъ му откраднали нѣкои работы, които ся уловихъ въ рѣцѣтъ на единъ хайрѣжъ женъ, да прощавате, която за да може да ся оправдае прѣдъ полиційкътъ, каза че Лордътъ ѣгы далъ ужъ, да простите, за заплатъ.... — Магдалинке! Магдалинке! извика Янка съсъ всичкытъ силъ на дробоветъ си.

Подиръ малко, Магдалина въ пригръдкытъ на Янкъ ся научи за всичко.

— Твойтъ ли е, Магдалинке? — Ей, мойтъ е; сжщата исторія; този е той Джонъ Фигаро.

Мацко и Гырджикътъ нищо не разбирахъ отъ това.

— Моѣж ти ся, каза Магдалина на Гырджика, кажѣте на този Англичанинъ да дойде до тука, защото щомъ дойде тука ще ся свърши работата която имате. — Какъ? Познавате ли го, господже, тогози Лорда? — Познавамъ ли го или не, ще видишь сега щомъ дойде. — Азъ съмъ въодушевенъ отъ тогози човѣка; не ще да има въ свѣтътъ човѣкъ съсъ по милостивъ душъ и по щедръ и великодаровитъ. Азъ самъ знаѣж какъ този човѣкъ харчи хыледы грошове за двѣ малкы дѣца сирачета, — познавашъ ли го?